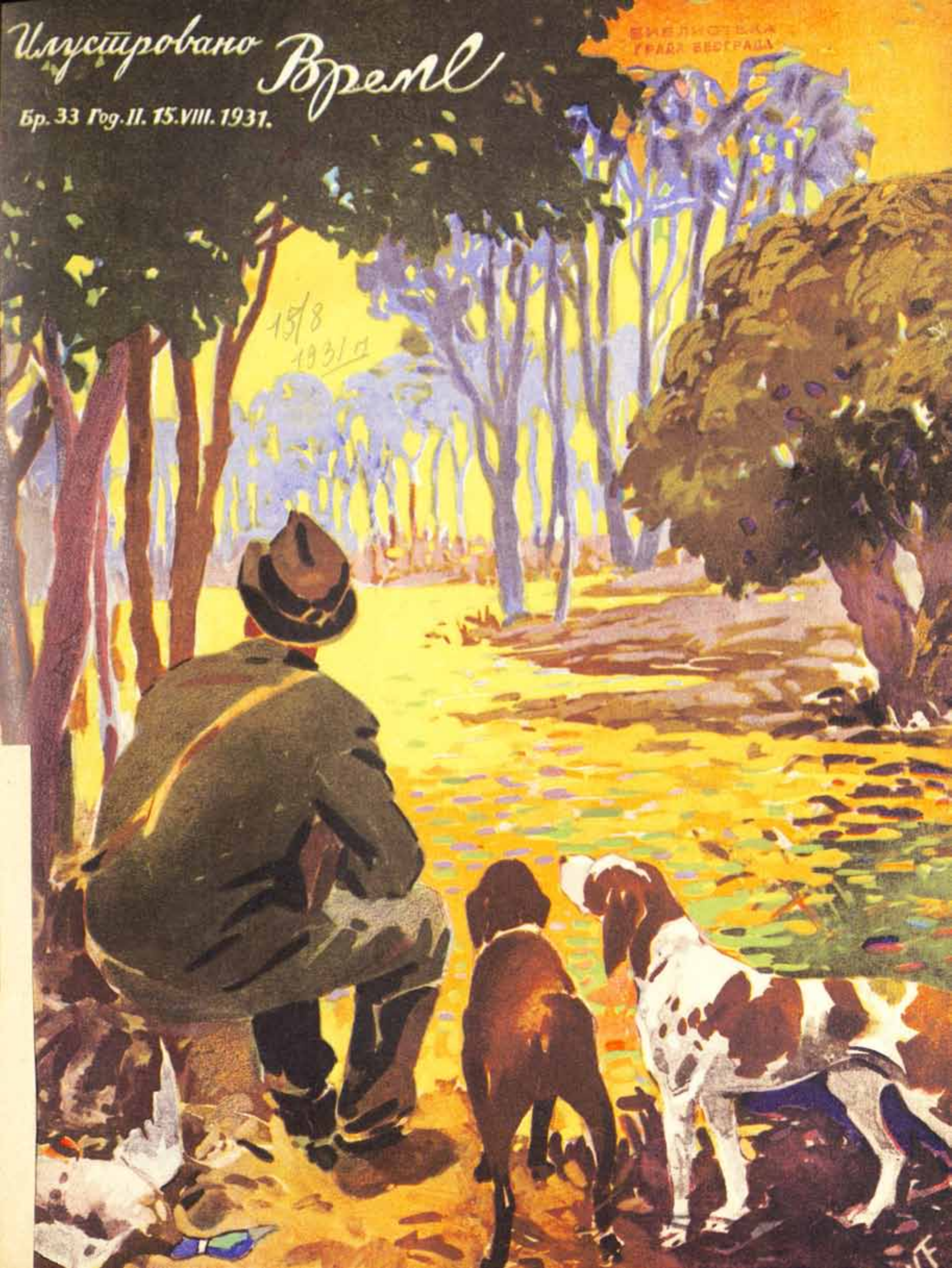

Илюстрировано *Врен*

Бр. 33 Год. II. 15.VIII. 1931.

БЕЛЕЖИЦА
ГРАДА БЕОГРАДА

15/8
1931/11

ХУМОР

КАД ЧОВЕК НЕМА СРЕЋЕ

Розалија ми је казала: „Ја ћу се улати само за таквог човека, који буде учинио какво добро дело и који буде декорисан орденом“. Мени се учинило да би медалја за грађанске врлине била врло погодна за овај случај.

Пет месеци ја сам путовао поред обала Сене. Више особа је скочило у Сену тако рећи пред мојим очима. Али ја се нисам могао користити тим приликама. На жалост не умем да пливам, и ја сам морао да чекам да какав „очајник“ скочи у воду сасвим поред обале, да бих га могао извадити без опасности.

Зато сам одлучио да потражим срећу на суву. Пошто сам изгубио три године, и подметлао мој штит између точкава од белосипеда, саопштао старе даме, једном рецију покушавао да изазовем сто двадесет и три катастрофа, којима се, авај! нисам могао послужити, већ сам почео да верујем да се никад нећу венчати са Розалијом.

Шетао сам се улицом Лоншан. Од једном нећи крик је прибавио моју пажњу. Занимљивостан, ја се окренух, мислећи да то господин де Маке декламује стихове. Ох! какве среће! то је био један старији господин, кога су нека кола прегазила, и који је лежао на земљи, са десном ногом сломљеном.

Када се овакав или сличан случај догоди у каквој пустој улици, прва ствар коју човек треба да учини то је да се не миче са места. Останете просто на ивици тротоара, и чекајте да се несрећна жртва, коју би из свег срца жалите, својом бицом прибави бар двадесет особа, које дотрче са свих страна. А по неки пут чак дође лагано и какав позорник.

Стари господин — који је узалуд покушавао да се дигне — имао је јак глас, дубок бас, и тако је успео да прибави многобројне пролазнике. Тада сам и ја пришао. Рекао сам да сам видео кад се десила несрећа. Дао сам детаље. Једна госпођа ми је честитала. Уосталом све ово није трајало много дуго, и није прошло више од тридесет минута, а ми смо већ почели да се заузимамо око жртве. Један младик ми је помогао да подигнемо љубазног старца. (Има збиља љубазног и сажаливог света. Дошнје сам дознао да је овај филантроп олакшао нашу жртву узевши јој неке предмете из цела, који су могли старом господину отежати ходање — специјално некакву четвртасту кожно кесицу, која је личила на новчаник и т. д.)

Упутисмо се ка оближњем кварту. Ја сам нислио на Розалију, и на орден, односно медалју.

Старац се окрете мени и промрмља:

— Хвала вам, господине... Сад ме можете оставити, ја ћу оправити своју ногу!

Ја помислих да је јак потрес морао утицати на мозак овог старца. И зато сам га још чвршће стегаво за мишицу. И продужио смо ка кварту.

Најзад успео сам да заслужим медалју! Господин ми опет рече:

— Молио сам вас да ме пустите... Већ сам вам рекао да хоћу да оправим своју ногу.

Не треба никад противуречити лудацима... Ја му одговорих:

— Да, да, драги пријатељу... ево одмах.

И убрзах кораке, желећи да стигнем до квarta са овом жртвом, пре но што његова криза постане опасна.

Сиромас лудака, није хтео да иде даље, и закачио се за један зид:

— Да или не! хоћете ли ме већ једном пустити да оправим ногу? Обоје последњи пут како вас то питам учтиво. Нећу да ризикујем да је још више покварим.

Једва чекам да ми се врати вереник.

— Зар толико чекаш за њега.

— То не — али сам се заклела да ћу му бити верна.

Ја покушах да га побучем даље. Он се наљутио. Ја и даље покушах да га водим ка кварту. Са два јака удараца палицом, лево и десно, он је послао мог помагача и мене, на петнаест метара од себе.

Са обе осматрачнице, коју нисам ја изабрао, видех како овај старац лагано подиже своју десну ногу испод панталона, помера неке шрафове; затим је опет спустио панталоне и лаганим кораком продужио пут, са кога смо га ми хтели скренути.

Шта here! то ђам је моја срећа. Овај ста-

ри господин је имао механичку, вештачку ногу, најмодерније израде.

М. А. Фишер

СЕЉАК И ГОСПОДИН

— Ама, рођаче, како ћемо сад? Путовања је узана, а место брашно, па ко ће коме скренути с пута: ја болу или бо мени?

— Како се бас двојица погодите, ја ћу тако пристати.

Хало, ти си драга женице — не — немогу доћи на вечеру, мучу мучим са овом новом дактилографкињом.

... па јест, имаш праба млада је још.

... па дабоме, да треба стрпљења, па ће већ ићи.

Илустрационо Време

Бр. 33 - год. II - 15. VIII. 1931 - цена 5 дина

Најновији снимак Њ. В. Краља и наследника престола Њ. В. Петра

Са свих страна

Конкурс најлепших леђа

И обе године одржава се конкурс најлепших леђа у Лос-Анџелосу у Калифорнији. Снимај једног одбира само од безбројних учесница у конкурс.

Бернард Шо
на повраћку из Русије

И ако пажљиво избегава интервјуе, Бернар Шо је при повраћку из Русије, на берлинској железничкој станици, опседнут репортерима, морао проговорити, ма и кроз зубе.

Рекорд у дугом игрању

После играња од 300 часова у берлинском Луна-парку Џони Вернер не мисли још да стане, нађо је ранији рекорд Фернандов тукао за 80 часова. Али јести мора и ту му сестра помаже обигравајући с ручком око њега. Вернер је решио да дотера до 363 час., и постигао је учече 1 о. мес. свој рекорд.

„Наутилус“ на пућу за Северни пол

Подморница, одређена за подводни пут на Северни пол, оправљена потпуно у Плимуту, у Енглеској, креће за Берген у Норвешкој. Први аутентичан снимак поларног сумарена при излазу из Плимута.

ГРЕХ ИЗ МЛАДОСТИ

Признајете, рече Хапри Лик са страшном горцином, признајете и поред ваших верских предрасуда да то самоубиство ипак захтева храбрости... Видите ли оно мирно сјајашће, доладе он показујући на собу пуну књига; то је био, пре једног сата дом једног срећног човека... Кад бих вам отворио ова врата могао бих вам показати како мирно и безбрижно спавају моја драта жена и мој синчић... Погрешно сам што сам их волео... Та уживања нису дозвољена човеку, који, као ја, има какву лагу у прошлости. Међу вам ништа говорити о мојим сањаријама, о будућности која ми се отпарала... Погледајте, ево године новина, где се говори о мени као о еминентном, славном говорнику... Све је то нишавило!... Једино жалим у животу за ова два млада бића, од којих ће једино остати удовица а друго сироче... Ипак признајте, господине грофе, да није лако напустити све то... Свакако, ја сам био недостојан те среће, и ви, кад ме сад приморавате тако свирепо да се одрекнем свега тога, можда то ништите, и не знајући, у исту Правду... Али како било да било, мало доцније, кад будем стајно револверску цев на моју слепоочницу, имаћу бар ту сатисфакцију да могу рећи да сам једини свој грех из младости скупо платио, пошто умirem како бих остао частан човек... А сада, господине, будите добри и оставите ме самог. Имаћу да напишем које опростито писмо, и тестамент... Али ви можете без бриге отићи... Хапри Лик се неће сутра појавити на трибини...

И он је пошао да испрати господина од Бендеја, кад је овај, пошто га је саслушао са највећом пажњом и пламеном узбуђења у очима, извукао из цела један коверт и по-

казујући га Хапри Лик у рече му дрхтећим гласом:

— Ево, овде је доказ нашег старог греха... — Е па шта онда?... Ваша мржња падла неће толико далеко ићи да чак и после моје смрти моју успомени обесчастите... Шта вам сад може да послужи тај писмени доказ?...

Гроф се приближио камину, где је горела лепа ватра, и бацно је у пламен ову хартију, која се одмах распалила и изгорела.

Хапри Лик је узвикнуо, и не схватајући још због чега, али је инстинктивно осетио да се одједном све преокренуло за њега.

— Слободни сте, рече му озбиљно господин од Бендеја. Идите сутра у парламент, нападајте наше веровање... Ја ћу бити ожаљован, али правичност пре свега... Чујте ме... Кад сте, пошто сте потписали ову хартију, напустили од мене, ја сам мислио право да вам кажем да ће моје добротворство бити бескорисно. Нисам веровао да је могуће да се поправи један младих без вере, који је почео живот једним актом против чести.

— Кад сам сазнао од господина Бертијеа, а и од других, за ваше прве успехе, за ваше беспрекорно држање, ја сам се готово разочарао. И кад сам чуо да вас именују, међу непријатељима цркве и религије, као једног од оних, коме се не може ништа предавати, и у чију се искреност мора веровати, — нека ми Бог опрости за то осећање недостојно хришћанина, — ја сам стварно плаћу... А међутим вечерас, као што сам вам већ рекао, прочитао сам у новинама да ћете ви настати цркву, и тада сам се сетно на оно страшно оружје, које сам ја имао против нас. Тада сам добио рђаву жељу да за-

добљем у исто време, истим ударцем, и то сретством због кога сада првенствено, и ваше ћутање, а и доказ да сте ви само хипокрита... А ви сте ми на против доказали и убедили ме да сам имао о вама право мишљење, и потештили ме да се овде нисам понашао као племић... Али сад је све поправљено, и сад ми још остаје да вас молим да ме извините.

Хапри Лик, са очима пуним суза, са дрхтећим рукама, био је очаран од среће и задовољства.

— Да ми се ви извините! узвикну он. Сад кад бих се требало да бацим пред ваше ноге, кад сте уништили и последњи траг моје грешке из прошлости, кад у вама понова видим човека пуног доброте, који ме је некад поштедео, спасао!... Не, не, ја сутра већу говорити против ваших пријатеља. Сад вам на то дајем реч, сад кад то могу учинити својеволјно... И чак шта више одједном ми се гадала поштика, тај живот пун мржње... И ја видим да изнад свију партија етеји партија поштених људи, међу које сте ми ви понова направили места... Ах! господине од Бендеја, како сте ви великодушни!...

— Драго моје дете, одговори гроф, веома узбуђен, основлавајући понова свој бивши секретара пријатељским именом, којим га је раније основљивао, ми смо се растали пре десет година, и нисмо се ни руковали... Ево вам сад моје руке: хоћете ли је? Ја вам је пружам пуну пријатељства и поштовања.

И раздвојеног срца, Хапри Лик је, стезући у својој руци ову топлу и дојалну руку, осетио да је сад његов грех из младости избрисан за увек.

(Крај)

Хапри де Рењије

СТАРИ БАГРЕМ

Кад се господин Жил Диран пробудио мора да је било врло рано, јер тек ја сео у кревет, крајини крпе којом је обавијао главу за време спавања, бацали су на мид само још сасвим бледу и нејасну сенку. И збиља шалоне са прозора, које су остале полуотворене пропуштале су у собу тек сасвим слабу светлост. Али и при тој светлости г. Жил Диран је могао јасно видети колико је сати на његовом часовнику. Г. Жил Диран је тако видео да је нешто мање од пет сати. Аугустина, стара куварица још није била устала. У кући је још владала тишина.

Стара Аугустина није устајала рано, и у томе се утврдила на пример који су јој пружали становници мале лење вароши Бленвал-сир-Араши. У пет сати изјутра Бленвал и његови грађани још су спавали дубоким сном. Г. Жил Диран је узалуд напрезао слух не би ли чуо спољну или унутрашњу ларму, али није могао чути ни котрљање точкова од кола на улици, ни звек корака или шум гласова. Једино је равномерно откуцавање његовог сата прекрдало тишину кућу.

Пошто је неколико тренутака гледао у сатањке, г. Жил Диран је хтео да врати сат на пошних сто, кад је лави пометарац до-нео до његових подизра један мирисни талас. Осетивши овај мирис, доброћудно, округло и пуно лице г. Жил Дирана озарило се од задовољства. Удахнуто је лагано овај пролећни дах. То га је потешало да је најзад дошло лепо време и да је од пре неки дан велики стари багрем, који се уздицао са својим рапавим стаблом и деликатним лишћем на малом тргу. На ту помисао г. Жил Диран се није могао уздржати и онако у кошуљи синао је са кревета и босоног отишао до прозора да посматра жељно очекивано цветање свог омиљеног дрвета.

Багрем г. Жил Дирана је био једно лепо дрво, у пуној снази, дајући богато лишће и

цвет. Са једном фонтаном, чији је басен био готово увек празан, ово дрво је сачињавало главни украс трга Мартен-Гривоар, тако названог за сећање на једног грађанина Бленвала, који се прославио у политици, будући двадесет година посланик у скупштини, а никад није ни уста отворно, и који је подарио вароши Бленвалу ову фонтану, која је била исто тако штедљива са давањем воде, као што је он сам био штедљив у речима. Овај трг Мартен-Гривоар, готово четвртаст и скромних пропорција, био је уоквирен стаповима главних функционера Бленвала, док је богата буржоазија и месна аристократија — јер у Бленвалу је било претставника и једне и друге касте — претпостављала овом крају други квартал, тако звани квартал „Два моста“, свакако зато што је већ одавно постојао снега један мост. Тако дакле док су г. де Варшар и г. Рабондоа били суседи код „Два моста“ са баронском де Буржа, и са г. де Контри и са Белоар, порезних, г. Рабен, и надзорник мостова и друмова, г. Фрилен, становали су на тргу Мартен-Гривоар, где је такође стањовао и бележник, г. Ворда, који је у исто време био и претседник општине, и саветник срески.

Г. Жил Диран, налажен на прозор чије је шалоне отворно, могао је, посматрајући багрем, који се налазио готово тачно према његовом прозору, да види с десне стране, нагнувши се мало, прозоре г. Ворда. Од пре три године, како се г. Жил Диран настануо у Бленвал, г. Ворда је био један од грађана Бленвала са којим се он најбоље слагао. А сем тога он се настануо на тргу Мартен-Гривоар опет благодарећи г. Ворда, и тако је могао свакодневно да ужива од почетка пролећа у зеленилу багрема, чији је мирис сад с уживањем удишао. Али и поред уживања које му је то причињавало г. Жил Диран се ипак сетно да је био у кошуљи и

босоног, и зато се вратио у кревет, где је продужио са размишљањима, у очекивању да му стара Аугустина, чије је тешке корак већ чуо по кући, донесе негову белу кафу.

Мислећи тако на већ прохујало време и на свој већ данашњи долазак у Бленвал, г. Жил Диран је и неосетно све даље залазио у своју прошлост и сећао се околности које су га одлучиле да изабере ово место, у коме ће на миру завршити остатак свог живота, што му је од увек био циљ живота и свих тежњи. Он је то уградно сећајући се на случај свог оца. Кад му је било петнаест година, његов отац, који је тада био већ четрдесет година чиновник у Француској Банци, добио је пензију од две хиљаде и две стотине франака и бедно живео као мали парнеки рентир, кога су мали приходи приморавали да живи једва скромно. Видећи то Жил Диран се зарекао да ће се стално и унапред старати и припремати за доцније, како би могао старост лепше дочекати но његов отац. Млади Диран није желео да умре у богатству. То су били снови које је он оставио другима. Његова амбиција је била много скромнија и лакше остварљива. Он је само желео да пристojно живи, и да доцније, кад остари има осигуран мир и спокојство. Жил Диран је дакле тако у напред ставио границе својим тежњама. Он је хтео да у шездесетој години има капитал, који ће му доносити ренту од шест хиљада франака, са чиме је он сматрао да неће ни у чему оскудевати и да ништа неће морати тражити од другог. Али само да би се накупила та сума требало је ризиковати нешто и донети једну енергичну одлуку. Жил Диран, ако је хтео да успе да оствари свој сав, морао се је одрећи да уђе у чиновнички ред. Независност под старе дане, како је он то замишљао, могао је постићи само радећи приватно.

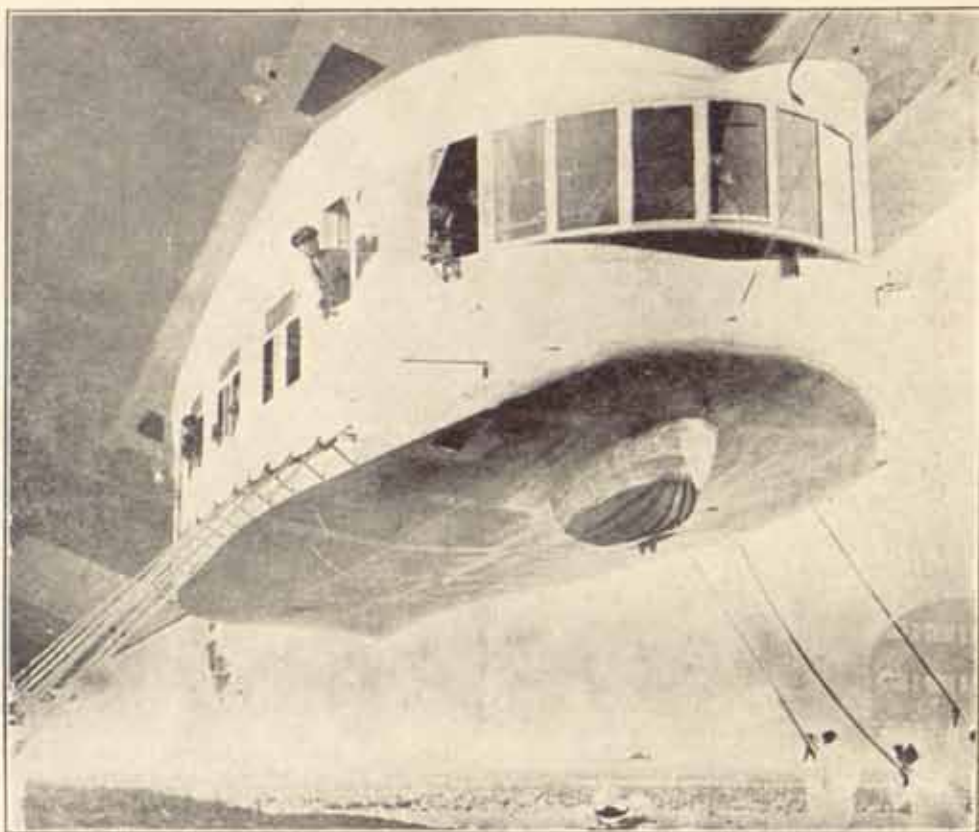
(Наставиће се).

*Аустралиског авијатичара Молисона
поздравља земљак*

Када је аустралиски авијатичар Ц. А. Молисон за ново рекордно време од 8 дана стигао из Аустралије на аеродром у Кројдону, поздрављено га је, поред других земљака, и кенгур из лондонског зоолошког врта.

Сијамски краљ и краљица на ваздушном броду

Сијамски краљ и краљица с пратњом летели су на дирижаблу, бећем од „Графа Цепелина“ из Њу Јорка у Лос Анђелос у Калифорнији. Сијамски краљ и краљица (иза њега) на прозору посматрају спуштање брода.

Див међу дивовима

Пре кратког времена потпуно је изграђен највећи облакодер у Њу Јорку на свету: Empire State Building. Остали, према њему, чине се велетни, ипак су бар дивчиња.

Сервис за аљаску чорбу

Музеј у Вашингтону обогачен је обим сервисом, дрвеним чанком и вашиком за рибу чорбу, којим се служе урођеници на Аљасци.

Џенет Мак Доналд у Паризу

Млада филмска глумица г-ца Џенет Мак Доналд стигла је с вереником и мајком у Париз да се одмори.

Примеран скок

На пливачким утакмицама у Варшави иста-кла се г-ца Клаусова из Горње Шлеске у скоку с трамбулине.

Сунцем ојаљену, здраву кожу
младамачке срећине, здравот изгледа дају Вам

NIVEA-CREME NIVEA-ULJE

уље за
кожу и
масажу.

Обоје садржи јединствено састојке брсти — Еуце-рит који коју негује, обоје ублажују опасност сунчање и дају прекрасну боју тела и вод наоблаченост неба. Nivea-Creme хлади тело кад је вруће. Nivea-Ulje чува Вас од прехладе услед пребрзог охлађивања ако је ружно време. Тако се можете и за хладних дана купати на зраку и у води.

Nivea-Creme: Дин. 5.— до Дин. 22.—

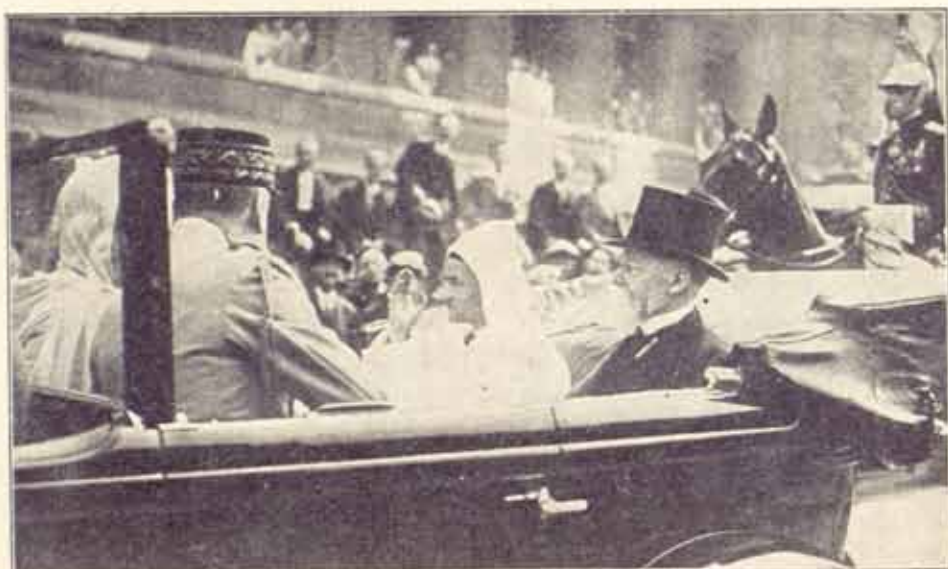
Nivea-Ulje: Дин. 25.— и Дин. 35.—

Произлађа: Југосл. Р. Beiersdorf & Co. d. s. o. j.
Марибор, Геретовића ул. 24.

Француски феријалши помажу свом домаћину на селу да склопи пожњевен обас пре негз удари киша. У игри и шали они и помажу.

Сулиан Марока у Паризу

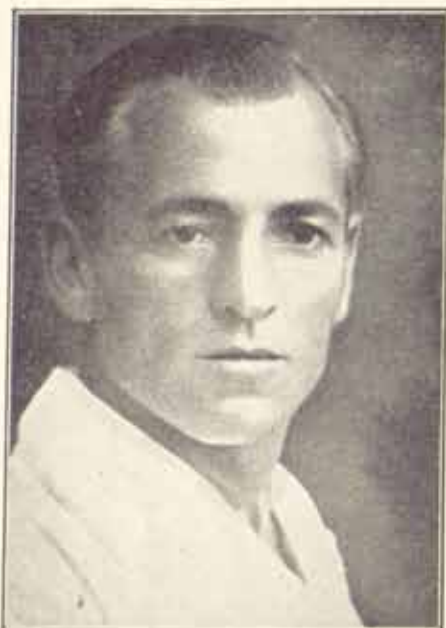

На колонијалну изложбу у Паризу дошло је и млади султан Марока, Мулај Јусуф. На лионској станици у Паризу дочекао га је председник републике г. Думер.

Из наше земље

Са инспекционог пуша бана дунавске бановине г. Милана Николића

Стеван Копуновић,
шапешар из Суботице,
одличан певач

Дочек у Суботици. На слици се виде: г. г. бан Милан Николић, начелник управног одељења Банске управе г. Др. Душан Пејровић и помоћник Министра просвете г. Др. Федор. Накић. Снимак фото Гргић

Г. Стеван Копуновић тапетарски помоћник из Суботице ових дана се представљао својим багредно лепим гласом пред суботичким новинарима и музичарима. Г. Копуновић је сиромашан радник и његов певачки таленат открили су у Суботици новинари. Копуновић се школовао бех у Београду и сви су се професори најлепше изразили о његовом гласу. Сада се спрема да у Суботици и Београду приреди самосталан концерт и да набади толико нована колико би требало за његово даље школовање у иностранству. У том случају, нема сумње, могао би да постане чувени оперски певач.

Сиомен - костурница

Одбор за подизање сиомен - костурнице

Са освећења сиомен-костурнице палим српским и црногорским војницима у Рогатици

У недељу 2. м. освећен је у Рогатици на најсвечанији начин спомен - костурница палим српским и црногорским војницима у ратовима за ослобођење и уједињење. Освећењу је присуствовао изасланик Н. В. Краља генерал г. Ђукић, владика

сарајевски Петар, изасланици г. г. Министра војске, министра правде, бана дринске бановине г. Веље Поповића и огроман број народа из ближе и даље околине. Том приликом слегло се у Рогатицу око 6000 људи.

Узлећу госћи на свечаности са изаслаником Н. В. Краља генералом г. Дукићем и владиком сарајевским Пејровом

Породична лампа

Шара Лабор је пред нама западно своју лампу — једну од оних старих лампи, где се чује шкрипање, кад се пали, и која при том трепери као лавља пијаница. Он је спремао ову лампу узимајући при томе изглед каквог алхемичара или апотекара. Барон је почео да се смеје:

— Да ли то случајно није Аламинова лампа?

Лабор се узбунило, и рекао:

— То је један фетиш. Она се налази у нашој породици више од сто година; ја бих радије дао сто хиљада франака но што бих се од ње раставио!... Ја је никад никоме не дајем. Сваког дана је сам палим и сам је опраћам, ако се случајно нешто поквари, — што се веома ретко дешава, јер њена конструкција је снажна и њен механизам је сјајно направљен.

Лампа је за то време док је он говорно, постепено појачала свој пламен. Сада је бацила жуту, уједначену, врло благу светлост.

— Да, почео је Лабор, ја њу истински волим, као што није случај према многим људима. Она је осветљавала моје вечери, присуствовала мојим патњама и мојим радостима. А сасвим тако она има и своју историју. Кад бих ја био сјеверан рекао бих да ова лампа има благотворан утицај на моју породичну... Али ја нисам сјеверан, по ипак... има тренутака, кад јој ја готово прилажем особине живог створења...

— Ето, ако хоћете сад њу вам непријатно пеке од оних догађаја у којима изгледа да је она играла активну улогу. Први догађај десио се 1804 године. У то време ова лампа још није припадала нашој породици. То је било једног вечера, једног пролећног вечера, Гаог и Јоргобан су ширили кроз бадах своје мирисне душе. Са земље се уздицала нека треперећа благодат, која је одјекивала у крви људи. И моја прабаба Жилијена, млада као роса, сва занета снажним, сишла је у парк, са својом савестом Анастасијом, и пошла је да шета без шља, до засејане вибе, уз реку Ивеле. Ноћ је пала. Небо се пунило звездима; млечни пут је ширио своју збездану биљешку... Ишли су кривом уз реку. Ивелена је расла, бујна и бесна. Жилијена је ослушћивала са бремена на време неке блажне гласове, али се није ни мало бојала. Одједном се чула страшна домаћа, слична топовској палби и паду стена са планине: то је била вода, која је лоптала насипе и бацала се у долину. Жилијена то није одмах схватила, али стара Анастасија, коју је помогао њено дуготрајно искуство, рекла је:

— То је поплава, госпођице... морамо брзо бежати...

Али на несрећу обе две шетачице налазиле су се у дну кривине. Два потока су јурила кроз мрак, а оне нису могле одредити тачно њихов правац кретања. Оне су биле нервиране, и изгубиле су главу. Час су бежале ка истоку, час ка западу. Међутим вода се приближавала. Чуло се немо бучно хујање. И пошто је вода долазила са свих страна, није било могуће погодити где је још био слободан пролаз. Стара Анастасија, у почетку доста одлучна, изгубила је храброст брже но Жилијена.

Она је викала:

— Умрећемо! умрећемо!

И онда је села, пребацила кецељу преко главе, и чекала свој крај. Жилијена, готово исто толико очајна као и стара служавка, гледала је свуда унаоколо узнемишено. Одједном је приметила у мраку ову светлост из бајке и легенде, која је у свим временима симболизовала неочекивану помоћ. Њу је обузело неко необично самопоуздање, и узбунило је сигурним гласом:

— Ходи, Анастасија, нашла сам пут.

И она је бркла своју служавку, трчећи

својом снагом. Настао је један страван тренутак кад су тајаси урвали сасвим близу бегуница. Али један брежуљак их је спасао, а затим су напали на неку брету друма, и стално боњени светлошћу доспели су најзад до једне велике беле куће, на палини брега. Сад су били ван опасности. Примили су их неки добри људи: пробели су бече поред светлости лампе, те лампе, која их је спасла, и којој је Жилијена била толико благодарна да су јој сопственици поклонили ту спасоносну лампу.

Кад је дошла у нашу породичну ова лампа је опет играла важну улогу. Она је претседавала важним, озбиљним и беселним догађајима, али готово увек побољшним, као што је био то на пример случај за обогаћивање мог оца. Као што сам ја познато мој отац је био историчар. Он је имао манију да скупља разна документа. Крај из кога ми водимо порекло у то доба је био пул занимљивих објеката и докумената, који су били скривени по старим замцима, чији су сопственици радо и љубавно излазили у сусрет мом оцу. Чак се десило да је неки стари манијак, последњи потомак једне познате породице, оставио мом оцу у наслеђе своје имање. У ствари то имање није много бредело: то је била једна оронута кула, са неколико у пола порушених зидова и четири до пет хектара дивље земље, толико стеновите да се на њој није могло ништа засадити. Али то је било гњездо докумената, интересантних натписа, и разних старих остатака. Мој је отац тамо провео цело једно лето и почео је да истражује. Своја истраживања често је продужавао дубоко у ноћ. Наоружан једним добрим фењером он је ишао по собама, отварао и прегледао плакере и разне скривене бубаке, дупкао је по зидовима.

Једно вече овај његов фењер се разбио. Он је хтео да га замени једном кујинском лампом, али ова се толико пушила да је од тога морао одустати. Тада је он отишао да узме нашу породичну лампу, и нажалост је носећи он се њоме послужио да осветли једну собу са збојницама, где је мислио да ће наћи нека тајна склоништа у зидовима. Ово је био већ бар двадесети пут како је он прегледао по овој соби — али узалудно; сви негесени само су та још више нервирали. Он је лупао по зидовима, одбаљивао је малтер, ударао својим алатима. Али ништа није нашао. Најзад у једном тренутку љуте, у којој је било и мало шаљивог тона, он се окренуо својој лампи и узбунио:

— Ти си ушла у нашу породичну спасавицу моју бабу... зар нећеш и за мене нешто учинити?

Рекавши ово он је ишао ситним борацама са лампом сасвим близу зида. Одједном пламен лампе је затреперно и појачао се.

— То је чудно! промрмља мој отац... рекло би се као да ми ти одговараш...

Он се заустави! видео је у мрак једну пукотину:

— Е па добро! узбуни мој отац, сматраћемо да је твој одговор добар... погледајмо шта има иза овога зида.

Он остави лампу на сред собе, и поче да отвара зид својим алатима. После једног сата напорног рада, пошто је одбацио један камен из зида, он је имао пред собом једно мало скривалиште, четвртастог облика, из кога је долазило неки непријатан мирис. Ту су биле неке кости, неке старе ткањне покривене бубом, а у дну се налазила једна зарђала метална бутија, коју је мој отац избувао узбукивајући победоносно. Он се навао да ће ту наћи нечеј интересантног; пожурно се да отвори сандуче. Али тада је стао запањен од изненађења и радости: у

бутији се налазила маса дијеманата, рубина, сафира, топаза... читаво велико богатство!... И то је сад све припадало мом оцу.

Што се тиче интервенције лампе, каква физичар би вам то објаснио претпостављајући да су из пукотине на зиду избили неки гасови. То је можда веродостојно објашњење... Али ипак!...

А сад да пребегнемо на трећи догађај, који се тиче директно мене, а који је сентименталне природе. Мени је тада било двадесет и четири година. Био сам смртно заљубљен у Хелен Фомбрез, Али то је био случај и са десетином мојих рубала. А она се није одлучивала кога ће учинити својим изабраником.

Једно вече она је присуствовала једном пријему које су давали моји родитељи, у нашем замку Мет. Мачна ноћ се ширила преко дрва; играло се по трави, а за време пауза шетало се по бањи. И тако се догодило да се Хелен зачува у једној стани. Цбуње јој је прикрило светлост са терасе и из салона. Млада девојка, нестрпљива ишла је брзо брзо и све се брже удаљавала од терасе. Најзад је приметила неку светлост, малу светлост из прича, сасвим у дну ушке алеје. Пошла је инстинктивно ка њој, и тако је дошла до једног крила замка, и могла је видети, кроз лаку забесу, један масиван сто, тогачког стила, једну пространу фотелју, једну велику лампу старинског облика, и једну отворену књигу. То је била једна нема сцена. Хелену је обузела радозналост. Отворила је прва врата на која је нашла, и која су била само притворена, нагла се над отвореном књигом. И прочитала је: „Ти, која си дошла кроз ноћ до усамљене собе, ти ћеш ући у породицу чебека који ће доћи.“

Док је још читала чула су се неки кораци, и пошто су тишина и сама она мало нервирали Хелену, она је уздрхтала. Врата се отворили! она је видела пред собом мог оца, који је оставио да се моја мајка занима гостима, а он је дошао да се мало одмори у својој соби за рад. Он се насмешно на лепу младу девојку и зашитао је бесело како је дошла обде.

Разговор са мојим оцем је био пријатан: Хелена је, кад се вратила на терасу, сачувала сећање на ову малу авантуру, пријатно фантастичну. Она је о тој авантури мислила и следећих дана. Сећала се оног текста. А у исто време осећала је да јој не би било непријатно да уђе у нашу породичну. И тако је из дана у дан мене све више претпостављала мојим савишцима, док ми најзад није дала своју речу.

И ја узалуд покушавам да се ослободим тог апсурдног и пријатног веровања да је „наша“ лампа прибукла у ноћу моју драгу, и довела је до оне старе мистичне књиге...

Треба ли деци причати бајке?

Ово спорно питање је ту скоро експериментално и научно испитано помоћу једног кордиографа. Кордиограф је апарат, који региструје активност срца, мерећи ослобођену електричну енергију, која се развија код сваког удара срца. Кад деца слушају бајке њихово срце ради брже, а код нарочито критичних места у бајци, срце престаје да куца. Тако може само лекар одлучити да ли извесном детету може причање бајки да нашкоди или не.

Нарочито је занимљиво што је констатирано да бајке, које је дете већ доста често чуло, изазива код њега већи утицај, то јест активност срца је мања по при причању какве нове бајке, у којој дете тек мора да се сажиби.

Француски војни политехничари у Београду

У понедељак, 10. о. м., најутра допутова је у Београд група од 15 питомана француске Војне политехнике. На железничкој станици гостима је био приређен свечани дочек. На перону железничке станице било је постројено једно одељење питомана наредника 36. класе Војне академије, који обе године свршавају школу и производе се за официре, као и изасланици осталих класа Војне академије, који су нарочито дошли ради овог дочека из догора у унутрашњости земље у којима лето прободе. На перону је била војна музика, француски војни изасланик генерал т. Лепети, даље једна група од 20 официра свих јединица београдског гарнизона, десетак студената технике са професором универзитета т. Кирилом Савићем, инжењери француског предузета Батињол и велики број пријатеља Француза.

Француске војне политехничаре поздрављао је на станици у име командант места, управника Војне академије и нарочитог одбора за дочек генерал т. Михајло Боди, који им је пожелео да се добро осете у Београду, који раширених руку прима свакога Француза.

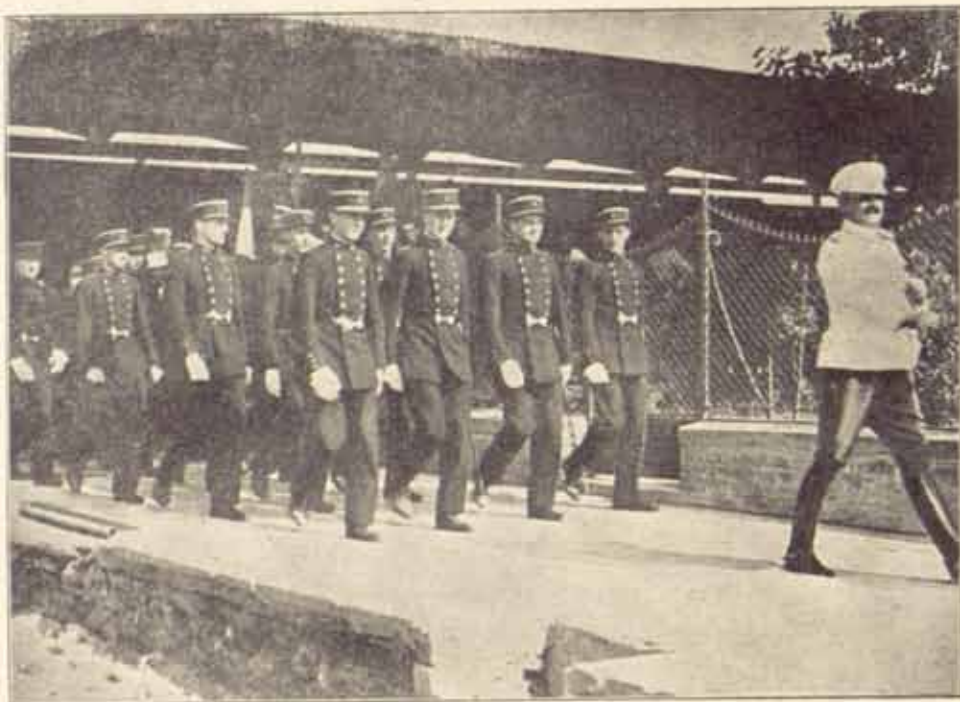
Са железничке станице питомани француске Војне политехнике и наше Војне академије уз алуке музике отишли су пешке у Трећи завод Војне академије где су гости смештени за време боравка у Београду.

Одмах по допућку који им је био служен у Војној академији француски војни политехничари одбавили су се аутомобилима

на Авали, где су положили венац на гроб Немањиног јунака.

У 12 часова у згради Трећег завода Војне

академије француски су војни политехничари на свечани начин предали почасну сабљу Војној академији.

Француски питомци на изласку из станице. По челу са генералом т. М. Боди.

Нова оштинска амбуланца за уши, грло и нос

Од пре три месеца отпочела је рад нова општинска амбуланта за уши, нос и грло. Шеф амбуланта је т. Др. Давидовић.

Наш сарадник посетио је амбуланту и у небезаном разговору шеф амбуланта т. Др. Давидовић је изјавио:

рације које ће бити извршене овде, тако да ће болесници моћи да иде кући.

Преглед се врши бесплатно од 11—1 по подне сваког дана сем празника.

На питање нашег сарадника од чега је велики број ушних болести, шеф је одговорио:

— Огромна већина долази и жали се од уба. Узрок болести је вода сабека и дунабека, која је прљава. Већина, кад им вода уђе приликом купања чакљају убо, то не смеју да чине. Треба просто накла-снити бату алкохолом, колонијском водом или потражити савет лекара. Који су пак патили од уба не треба да улазе у воду пре него што убо не затпуше батом обложеном базелином.

— Наравно, ово укључиће бажи за Београд, јер је познато,

да је вода сабека и дунабека јак прљава. У Француској где сам студирао тих случајева није било, ма да сам био у месту које је било поред мора.

Амбуланта се налази у улици Престолонаследника Петра до Задруге.

Освећење домаћичке школе у Цариброду

И. Преовасвешћенство г. Досић са ученицама пред школом после освећења.

Пре неколико дана извршено је освећење домаћичке школе у Цариброду на један импозантан начин у присуству најугледнијих личности. Освећење школе извршио је лично епископ нишки т. Досић уз асистенцију целокупног обд. свештенства. То је прва школа овакве врсте у Моравској бановини. Цариброд се њоме поноси. За оснивање школе припадају заслуге: г-ђама Томићки и З. Верговић.

За време прегледа шеф амбуланта Др. Давидовић Узвеша са асистентом Др. Лубисављевићем Гвозденом.

— Амбуланта је отпочела рад пре три месеца. У прво време овде се врши само преглед и указује прва помоћ болесницима.

Санитет Општине града Београда излази ми на сусрет у сваком погледу. Ускоро ћу добити потребне инструменте за лакше опе-

Мода

Модел Анри Пари.

„Наутилус“. Капут од загасито зеленог буненог штофа.

„Ранде бу“. Капут за обу хаљина од плавог буненог штофа. Окобратник од сибелинице.

„Наутилус“. Хаљина од тамно зеленог жоржета, представља елегантну целину са капутом.

„Ранде бу“. Хаљина од плавог жоржета. Доњи део рукава у истом тону. Наборани окобратник и маншетне од жоржета боје тиркиза.

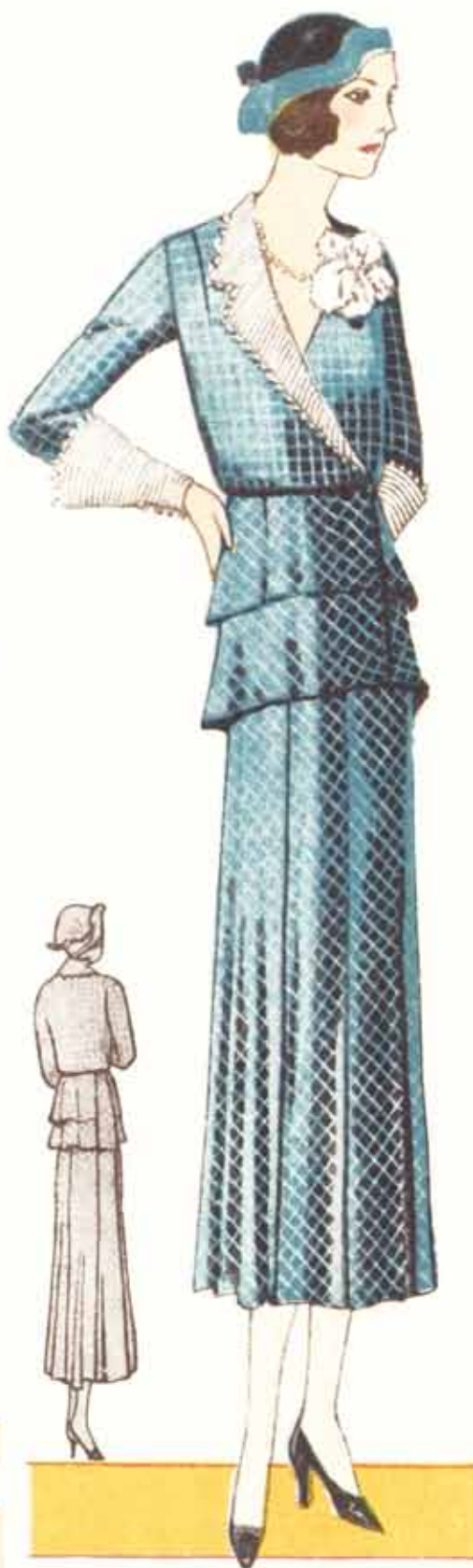
Модел Донгиј.
„Вер галан“. Хаљина од зе-
леног креп де шина са бола-
нима.

Модел Итеб.
„Кефидо“. Хаљина од импри-
мираног марокена са сивим
порубима.

Модел Донгиј.
Хаљина од Марин плавог бу-
неног штофа и плисираног жор-
жета у истом тону. Уметнути
мотиви у пола од жоржета —
у пола од буненог штофа. О-
кобратник од хермелина

Модел Меци Рѹф.
„Ле Матен“. Тајеркостим од
браун шеброна. Сукња од бѹ-
неног штофа, оковратник и
маншетне од браун перејанера.

Модел Сесил Вели.
„Лизеш“. Халѹина од плавог,
бело карираног крeп де шина.
Гаринтура од белог крeп де
шина.

Модел Меци Рѹф.
„Нил“. Халѹине од зеленог
жоржета, нијанса „нил“. Ман-
шетне од белог жоржета.

„Трубадур“

Шешир од црног сомота украшен појевим перјем у боји тоалете. Модел куће Флоранс Валтон.

Шешир од црног филца украшен ружичастом пантљиком и црном кожом. Модел куће Бланш и Симон.

„Бети“
Шешир од црног филца са пантљиком од браун сатена. Модел куће Флоранс Валтон.

Мари Алфонсин

Мари Алфонсин

Мари Алфонсин

Г-ђа Мари Алфонсин, чувена париска модискиња са укусом и уметничким знањем, примењује, обу данашњу, мало античку моду. Њени модели имају много успеха у самој Паризу и иностранству. Она за своје креације употребљава свилу и сомот, а као украсе — фантазије у супротним тоновима.

Обде износимо неколико њених сјајних модела.

ВЕЛИКА ПЛАНА

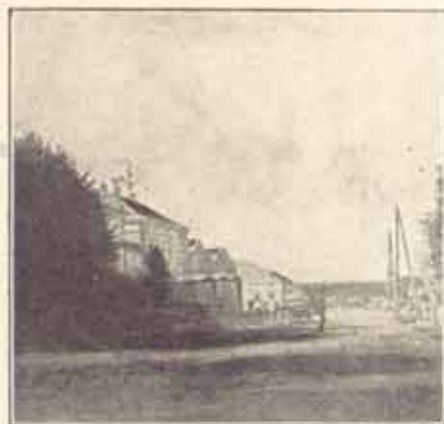
Велика Плана има 6.500 становника, средња железничка станица, раскрсница стазу бозова, укрштених пруга Београд—Скопље, Пожаревац, Ваљево и т. д. Брзи бозови, Симпсон Оријент Експрес и остале железничке композиције међународних друштава Париград—Београд—Беч—Париж, све се то укрштају на скрстницама Велике Плана.

Па ипак о Великој Плани мало је говорено. Како код нас а још више на страни,

Црква „Покајница“.

има за многа наша места није проговорена ни једна реч путем штампе, а брзо је важно проговорити о Великој Плани ово нећу-лико реч.

Главна улица.

Многи од странаца и незнају да се у данашњој Југославији, а предатној Србији може наћи развијенија култура и савршенство технике по индустријским предузећима у овакоким местима.

Истина да Велика Плана нема своју властиту велику цркву, али зато има црквицу „Покајница“ која је грађена 1818 год., значи сто тринаест година мештани Плана моле се у цркви „Покајнице“, коју је сазидао Вујина Вулићевић покајник, и који је мало боље упознат у историји нашега народа зна ко је Вујина Вулићевић и зашто се поклањао. Ова црква има и свога пароха. Велика Плана је брзо напредно место, велико задругарство влада међу њима, свога и рад, материјали су обе дуге да данас Плана има обе задружне установе: Кредитну Земљорадничку Потрошачку Задругу, Млекарску Задругу, Сточарску Задругу, Живинарску Задругу, Соколско Друштво и Леро клуб.

Када Велику Плану гледамо са станице личи на село, али то је ипак романтика, и баш с тога изненађење достиже врхунац кад из тог села одједанпут умете у велики модерни живинарник г. г. Станишића и Јовановића, велике хигијенске и простране аграде по американском уређају. Овај живинарник изведе годишње за иностранство сто багона ћурака нарочито за Енглеску и Шпанију. Машинерија је тако савршено уређена са модерним касетама и вештачким вбочкама до четрдесет хиљада пани. Ова фабрика спрема дневно један багон леда. Од првог мештанина до најсиромашнијег све су то брели и агилни људи,

а нарочито велики усталац за напредак Плана су браћа А. Петковић, књажари и ресторатери у Великој Плани, који су иначе и велики иницијатори разних хуманих друштава. За најстарије фамилије сматрају се куће Јеремић, Матејић и Обрадовић. Плана има своју пошту, четири фабрике које су удаљене од железничке станице свега 1.200 метара. Поменути иницијатори старају се да Плану уреде тако да буде достојна имена која већ и носе.

А. Драгутиновић.

Улаз у фабрику г. г. Станишића и Јовановића.

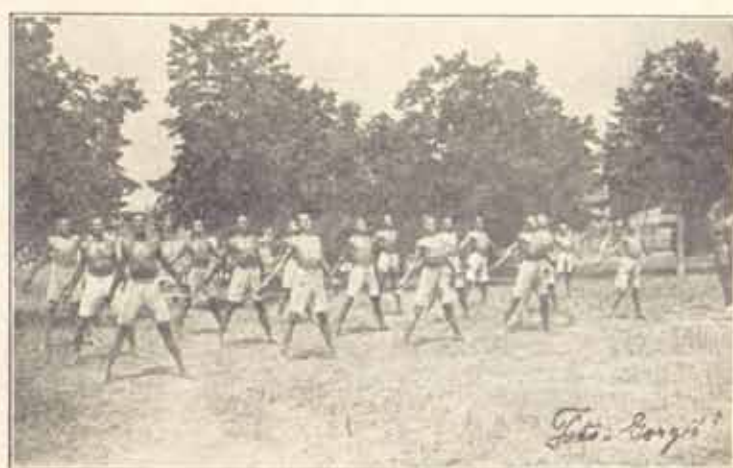

Унутрашњи изглед ж. винарника г. г. Станишића и Јовановића.

Како проводе летње дане суботички соколи

Живот на летњем вежбању „Соколовци“ Соколског друштва Суботица.

Вежбе нарашћаја на „Соколовци“.

Жена и спорт

Немачка шампионка
у скоку у вис

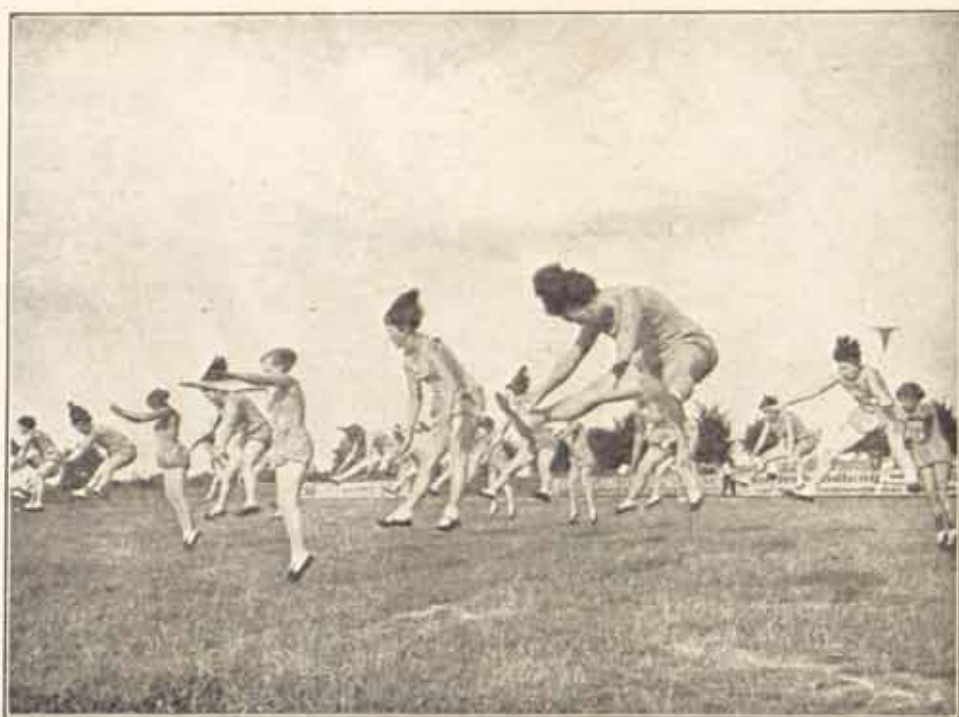
На магдебуршким утакмицама г-ђица Грим
(из берлинског спортферијда) скочила је у
вис 1.50 м.

Немачка шампионка
у бацању диска

На магдебуршким утакмицама бацила је г-ца
Моленхаузер (из хамбуршке Викторије) дис-
кос на 39,01 м., само један сантиметар мање
од светског рекорда.

Гимнастичке вежбе немачких лакоатлетичарака

Гимнастичке вежбе немачких лакоатлетичарака у Магдебургу, на државним утакмицама за
пријем у репрезентацију на Олимпијади 1932 год.

Г-ца Елен Браунлингер
поставља свешки ре-
корд у бацању коиља

На магдебуршким утакмицама г-ђица Елен
Браунлингер из Берлина бацила је копље
десницом на 42,28 м. и поставила нов светски
рекорд у тој дисциплини.

Госпођица Долингер
поставља нов свешки
рекорд у шрци на 800 м.

1 и 2 августа одржаване су у Магдебургу
пробирне утакмице за пријем у државну
немачку репрезентацију на Олимпијади 1932.
На тркачкој стази од 800 м. г-ца Долингер
(Нирнберг) поставила је нов светски рекорд
у 2:16,8 с.

Ф. Крофлис

Афера Понсон (4)

— Да ли је сир Вилијам био као и обично?

— Да, нисам приметио ничег ненормалног.

— Да ли тада није нешто рекао, што би могло да баци мало више светлости на све ово?

— Није. Изгледао ми је сасвим нормално.

— Чудна ствар. Па где је то могао овако поћи? Да ли је био бешт беслач?

— Не баш много. Није га много занимао тај спорт. Само је изузетно он сам узимао да бесла.

Наредник је затим саслушао берзије интендента, затим Инобе и најзад Смита. То је био један млад и интелигентан полицајац. Он је желео да пошаље један испрпан рапорт о трагедији. Али тако исто је желео да не убрди Остена Понсона. Он се надао да ће овај наследити оца и тако постати утицајан у овом крају. Ма да је он поштовао сир Вилијама, и да га је било жао што се ово десило, он је ипак морао констатovati да му је овај случај дао прилике да се истакне, и да задобије поверење својих претпостављених.

До извесне мере све што се десило изгледало му је јасно. Сир Вилијам је напустио кућу између 8.45 и 11.30 ч. прошле ноћи, и отишао до склоништа за барке, поневши кључ. Ушао је и отишао бодом са барком „Алиса“. Сваку да не је приметио одмах јачину водене струје, и по мраку вода га је однела до водопада. А кад је догле доспео онда је већ био пропао. То је место било врло опасно.

Све је то изгледало довољно јасно. Али њега је интригирао разлог који је натерао сир Вилијама да се упусти на реку. То питање је остало нејасно и нерешено.

Доктор Ам, који, журећи се да што пре стигне, није ни ручао, сада се мало прихватио у трпезарији. Чим је он завршио овај лак ручак, наредник му је пришао и замолио га да дође и да претресе ценове покојника. Обојица су се понели и почели истраживање.

По ценовима се налазило све оно што су могли и очекивати да ће наћи код једног човека положаја сир Вилијама: кључе, марамице, сат, табакеру, новца и друге сличне ствари. Али поред тога нашли су и један по мало чудан инструменат. То је био један мали револвер колте за шест метака, празан и без кортуша. Револверска цев била је сасвим чиста: ни један метака није био избачен.

— Бога ми! узвикну доктор Ам тихо сто ово је баш чудновато.

— Збиља, чудновато. Човек никад не може довољно добро да упозна људе. Никад ми неби пало напамет да је сир Вилијам могао да носи овако оружје.

— Али он није био пун, наредниче, одврати доктор. Празан револвер! То претставља исто толико оружје, колико и комад гвожђа.

Полицајац је оклебао.

— То је истина, или бар делом истина. Али ипак фешко је замислити да човек носи по ценовима празан револвер. Ја мислим да је несрећник обично имао код себе и метке, а да их је јуче заборавио.

— То је могуће, али ми не изгледа много ваљано.

— Свакако.

Полицајац, пошто је испразнио све ценове, почео је брижљиво да сагледа списак нађених предмета, међу којима је доктор Ам узео један мали бележник, који је почео расејано да прелистава. Од једном је узвикнуо:

— Ево наредниче оно што вам је недостајало.

У потсетнику се код сваког датума налазило место где се могу ставити белешке, које треба сопственика да потсетите шта ког дана има да уради. У простору резервисаном за јучерашњи датум било је забележено: „Грахам, 9 сати у вече.“

— Ето где је пошао прошле ноћи, продужи доктор Ам. Дакле имао је намеру да оде дискретно до доктора Грахама. Пошто је било доцкан да оде субим, заобилазним путем, он се решио да пређе реку.

Полицајац је задовољно климнуо главом.

— Одлично, господине докторе, нашли смо данас објашњење. А то ме је збиља секирало. Сада нам је све јасно. Идем одмах до доктора Грахама да бидим могу ли тамо нешто сазнати.

— А ја идем у Халфорд, где имам да извршим једну операцију. Али ћу доћи поноба после подне да изближе прегледам тело даљеника. Дођите до мене вечерас, и даћу вам дозволу за погреб.

— Сигурно ће бити нека истрага, докторе.

— Наравно. Треба удецити да она буде сутра.

— Коронер ће одредити час, али ја ћу гледати да то буде у једанаест сати или у подне. Доћи ћу вечерас до бас по дозволу за укопавање, и известићу вас.

Наредник, са Смитом и агентом, који је помогао да се пренесе тело, вратио се на место несреће. Река је још увек бесно текла, и зато су оба

четворица са доста тешкоће избукли чамац до обале. Смит је одмах познао „Алису“. Детаљним прегледом околине нађена је крма и даске, које су биле разбијене о стене. Али нигде није било ни трага од бесала. Наредник је послао своја два човека да их потраже. А сам је сео у ауто, који му је стабио на расположење Остен и отишао је до доктора Грахама. Овај господин још није знао за страшан догађај, и та бест га је јако потресла.

Полицајац га је питао пободом оног састанка. Доктор Грахам је категорички изјавио да се уопште нису договорили да сир Вилијам дође синоћ код њега. Они су били одлични пријатељи. Често су ишли један код другог, али он никад није долазио код сир Вилијама као лекар, нити га је он лечио. Доктор Грахам је мислио да је његов лични лекар био доктор Ам.

— Наравно, заврши доктор Грахам, ипак је могуће да је он желео да ме тајно консултује. Он је знао да сам ја код куће обично око 9 сати. И он је могао одлучити да се пошпе до мене стазом између ценова, и да уђе у мој кабинет на задња врата, а да га нико не види.

— Свакако, господине, одговори наредник. Захвалио је доктору и поздравио се.

Затим је отишао да посети Коронера (коронер је у Енглеској судско лице, које има за дужност да врши анкете у свим случајевима насилне смрти), који је такође жалио што се то десило. После краћег разговора анкета је била одређена за сутрадан у подне, ако то буде згодно комесару полиције, који ће, можда, желети да буде присутан.

— Ја мислим да ће то бити проста формалност, рече коронер кад је наредник позвао. — Нема ни једног нејасног, ни сумњивог детаља.

— Нема, господине. Ствар је јасна као дан. Али ја мислим да би требало забранити божићу чамцем на том опасном делу реке.

Наредник се поздрави са коронером и изађе. Сео је у ауто и отишао до полиције, где је стигао око два и по сата. Телефонирао је комесару полиције тога дистрикта, који је већ био обањештен о несрећном случају. Он му је саопштио резултате свог рада. Комесар је пристао на уговорено време за анкету, и рекао је да ће и сам доћи.

Један сат доцније два агента, који су отишли да траже бесла, вратили се у полицију. Нашли су их и однели у Лис Манор, где их је Смит препознао.

(Наставиће се)

Слово

ПРВИ ПОРАЗ Б.С.К.-а
Мачва губи од Санда

ЈУГОСЛАВИЈА—СЛАВИЈА 5:1 (0:0)

Првени су у првом делу играли слабо, док су се у другом препородили и заиграли одлично.

Првени су се реванширали Славији за први пораз. А то је гледало првене у првом делу није могао да помисли да ће Славија напустити терен тако поражена.

Првени нису скоро играли тако слабо: без икакве беде и система, лопта се је ударила насумице и рђаво додавала. Славија је играла одлично, кратко и тачно долабање по земљи. Била је намоћна за све време игре. Своју намоћност није могла да изрази у головима јер су јој недостајала два главна стрелца, Крњачић и Марић. Да су они били у тиму, првени би, нема сумње, изгубили утакмицу.

Поред тога Славија је играла, може се рећи, стајало са десет људи, јер је полуплећо још у почетку игре поврћено у главу и доцније је само стартовао.

У другом делу слика се мена, Југославија игра одлично. Гости приметно попуштају и са тешком мувом одбијају опасне налете првених. Југославија повећава темпо и приморава госте да се бране. Затим се, у кратком размаку, ређају голови. Славија је повукла са собом и игра без боље.

Најбољи људи код Славије били су: Бартек, Загорац и Булат.

Тим Југославије који је савладао Славију са 5:1

Саша је у борбу пошао потпуно свестан тежине данашње игре и сдучан да постигне што бољи резултат. У првом делу што је играо на своме терену није био фаворит, али је овом игром доказао да је равноправан противнику Б. С. К.-у. Шта више у неком погледу био је и бољи од гостију. Б. С. К.

у првом полувремену Гаврић. У Мачви је успешно дебитовао млади нападник играч Новак-овић. Судија г. Амес објективан.

СОКО—ЈУГ 4:2 (3:0)

На игралиште Југа слегло се око 2.000

Пред вршиња Славије: дзел између Кесића и бранича Славије

Код Југославије дали су најбољу игру тек у другом делу: Милошевић, Петровић и Зечевић.

Судија г. Андре слабо.

САШК—Б. С. К. 2:0 (2:0)

Имећу Б. С. К.-а и Сашка одиграна је лига-утакмица, која се после брзо интересантне и узбудљиве игре завршила горњим резултатом. За овај сусрет владало је међу сарајевским спортистима брзо велико интересовање тако да је на игралиште дошао рекордан број гледалаца. Интересовање је било још веће из разлога што је у данашњој одлучујућој борби за сарајевске клубове Сашкоб противник био популарни тим Б. С. К.-а, који је у Сарајеву увек биен и драг гост. Због лепих игара које је данашњи гост показивао увек у Сарајеву, он је данас имао велики број гледалаца, који су за њега страховито навијали.

је у целости подбацио. Гости су сем тога погрешили много у томе што су дозволили да им домаћи наметну своју високу игру. Укратко, оно што се од госта очекивало он није испунио. Игру је водио судија г. Живановић у главоом добро. Поткрале су му се многе грешке, али оне нису утицале на резултат.

САНД—МАЧВА 1:0 (0:0)

На прошло недељној лигашкој утакмици гости су заслужено победили Мачванце, који су неизбрљиво схватили игру. Интересантно је да је шабачка публика скоро цело време навијала за Суботичане! На утакмици су се дешавале и друге интересантне ствари. У једном тренутку М. Јовановић, играч Мачве, озлојеђен лежерном игром својих другова пуцао је на сопствени гол једним снажним шутом, али је лопта срећом отишла у корнер. Гол за Санд дао је у 10 минута дру-

Кришчан моменаш пред голом Славије

гледалаца. Београђани су победили са 4:2. Голове је дао Томашевић (3) и Војновић (1). За Југ оба Наумовић.

ХАШК—ИЛИРИЈА 6:1 (2:1)

Пред приличним бројем гледалаца одржана је лигашка утакмица, коју је Хашк сигурно добио против љубљанске Илирије са високом гол диференцијом 6:1.

ВОЈВОДИНА—БАЧКА 2:0 (1:0)

Утакмица је била веома груба и испод сваког спортског пибоа. Судија г. Стакић имао је много посла.

ГРАЂАНСКИ (О.)—ОБИЛИЋ 4:3

На игралишту Обилића одиграна је утакмица за државно првенство између обилашњег Обилића и осечког Грађанског, која се

Бринич гостинију главом ошкрљива опасност

завршила заслуженом победом Осечана од 4:3 (2:1.)

Моменајш пред врашима гостинију

ХАЈДУК—КОНКОРДИЈА 5:1 (4:0)
Утакмица којој је приређивало 4 и по хиљаде гледалаца очкивала се с великим интересовањем. Игра је довела превише резултат (5:1) у корист домаћих, ма да по току игре тај скор није оправдан. Хајдук је у првом полувремену имао апсолутно више од игре, али је Конкордија по одмору била надмоћнија. Међутим, она не искористије сигурне шансе. У другом полувремену судија искључује боначина због приговарања. У публици настаје велика бура, али се орзо стишава. Веома оштар темпо диктован је оба полувремена. Пожртвовање и спан тресали су да надокнаде све остало. Хајдук је имао више среће и одлучности. Захваљујући томе и темпераментном навијању публике, постигао је овако лепу победу. Судија г. Јоксик одличан.

ГРАЂАНСКИ—ПРИМОРЈЕ 3:0

Утакмица између Грађанског из Загреб и Приморја, после веома интересантне игре, завршила се сигурном победом Загребчана од 3:0.

СЛАВИЈА—П. С. К. 10:0

Утакмица без коментара. Славија се играла са својим противником како је хтела и постигнати резултат показује праву физиономију игре.

ТЕНИС

ТУРНИР НА БЛЕДУ

Под покровитељством Н. В. Краљнице Марије, Београдски тенис клуб је приредио на Бледу VII интернационални турнир за првенство Бледа.

У свима категоријама прва места је лако заузео наш државни првак Шефер. Учесћа су узели најбољи играчи из земље, првенствено из Београда и Загреб. Страни играчи су били заступљени у малом броју и приказали су осредњу игру. Од ових сви-део се највише барон Бенфила, првак Трета, који је дошао до финала, пошто је победио Д. Фридриха, Радовића и Куманудија у пола финала.

Сташко Кумануди је, својом сигурном победом над Милобановићем и бишем државним прваком Крешком Фридрихом, изабавио велико изненађење. То је играч једноставних покрета, али сигуран, немајући де-

финитивне ударце, ограничавао се на одбрану и браћајући све лопте очекивао је да противник погреша и тако је добијао поене.

Радовић је у првом сету против барона Бенфила, од кога је несмотрено изгубио, пружио најлепшу игру на турниру. Оштрим форхендима приморао је противника на узалудну одбрану и добио тако редом шест гемова. У другом сету је попустио и партију изгубио.

К. Фридрих изненадио је слабом игром не само у господи појединце већ и у господа у двоје.

Од млађих играча свидели су се талентовани београђани, на првом месту Бојовић, победник јуниора и Ристић.

Код дама првенство је тешко однео г-ца Шрегер из Суботице, пошто је у финали победила одличну италијанску играчицу г-цу Риболу. Победници у играма госпоне и дама у двоје су Шрегер и Шефер.

Радовић и Шефер однели су прво место у играма госпоне у двоје.

Овогодишњи турнир није сасвим задовољно, материјална сретња којом је организација турнира располагала била су мала да подмире захтеве добрих страних играча. Њихово отсуство знатно се осећало. Саба Грујић, као боба турнира, био је на висини свога задатка.

Технички резултати:

Господа појединце: Четврт финала: Кумануди—К. Фридрих 6/4, 6/2; Бенфила—Радовић 6/6, 6/2, 9/7. Пола финала: Шефер—

Станислав Кумануди (Б. ш. к.) победник К. Фридриха

Хиул 6/4, 6/4; Бенфила—Кумануди 6/3, 6/3. Финала: Шефер—Бенфила 6/2, 6/3, 6/3.

Даме финала: Шрегер—Риболу 2/6, 6/1, 6/2. Даме и господа у двоје, финала: Шефер, Шрегер—Ајдићан, Ајдићан 6/4, 6/1.

Господа у двоје, пола финала: Шефер, Радовић—Бенфила, Милобановић 6/6, 6/1; Грос, Ајдићан—браћа Фридрих 6/3, 6/3. Финала: Шефер, Радовић—Грос, Ајдићан 6/2, 6/3, 9/7.

После завршеног турнира, победницима су предате лепе награде: Шефер је добио златни сат, дар бана дравске бановине г. Марушића, који је присуствовао финалним играма. На соареу који је Б. Т. К-и приредио изабрана је за мис Бледа, г-ца Слава Протић из Београда, а за почасну даму г-ца Лили Шрегер.

Навијачи С. к. Југославије (Београд) из санаторијума „Кленовник“

Мали Веца проводи своје дане на Каземетдан сунчајући се.

Мишко већ хтеде да баши до бабола оне несретне чизме, али у један мах помисли да једног дана оне могу опет да му затребају. Стога их диже из траве, и рече:

— Осећам се страшно уморан, а ја то сам прегладнео и ожеднио.

Она му рече:

— Моји Патуљци су добри људи. Знам сигурно да ће те лепо дочекати.

18

Них двоје — Мишко и девојчица — брзо дођоше до дворшта једног Салаша, на ком су нешто предно радила два чудна чове-чудља. Један од њих беше мрнав као мотка, а други тупав дебело.

Рече девојчица Патуљцима:

— Молим вас, господо, ја сам нашла овог малог мећедовића кад је писио на грани ваше јабуке. А на њу је пао одозго — из ваздуха!

— Е, где чудна! — рекоше Патуљци.

Девојчица им рече да је јадан Мишко много огладнио.

— Спрени му добар ручак па га својски почасти, — рекоше патуљци.

19

Девојчица донесе Мишку што му је зготовила, а он седе да вечера. Док се он за трпезом частио, приметивше кепеци његове чудновате чизме — тако велике за Миш-кове ноге.

Рекоше му они:

— А што носиш ти сабом ове чизме?

Јер кад је он дошао на њихов салаш, они су видели да он једну чизму носи у руци а другу испод мишке.

Тад им Мишко исприча какве су то чизме, и како су га дојде донеле.

— Знала чудна, нечувена ствар! — рекоше браћа патуљци, преврћући чизме у рукама, и паљиво их разгледајући.

— Шалиш ли се ти то, момче, или баш

истину говориш, да су ове калчине чак дојде с тобом долетеле? — Запиташе га Патуљци.

— Не шалим се, по вам цезу истину говорим, — рече им Мишко. Затим му дође мисао да су ова два мала човечића нешто много башили очи на те чизме, па би желели да их присвоје.

21

Кад Мишко доврши вечеру, Патуљци рекоше девојчици да га одведе на таванску собицу, па да му тамо намести кревет да спава. Чим се Мишко дишао био од стола, одмах узе чаробне чизме па побе за малом секом, која га, са свесом у руци, одведе на таванску собу.

По чим је он отишао, Патуљци се сташе договарати да се они пред зору полако пришунују до Мишкове собе па да му украду његове крилате чизме...

21

Живахни цвркул птица које су весело поздрављале нови дан — пробуди Мишка из спатког сна. Чудећи се у први мах где ли је он то сада, он седе у постели, протегну се и зењу.

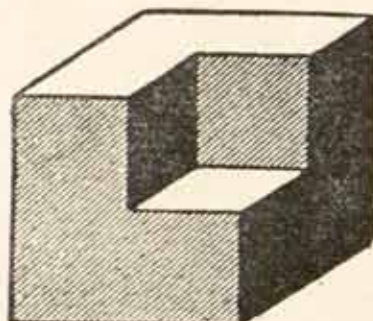
Кад наједном — охо — какав је то шум и жубор доле на степеницама? И све се више приближује овамо... Сад се Мишко сасвим растрепши од сна, седе у постели ослушкујући.

У један мах он разабра напат:

— Ако он почне да се буни, или тако нешто, брате, знаишта треба с њим? И кад њега више на свету не буде, чаробне чизме су наше!...

(Наставиће се)

ГДЕ ЈЕ КВАДРАТ?

На овој слици налази се један мањи квадрат. Ко не може да га нађе нека одрени слику наопачке.

Рери — златна рибица

На дну мора, између огромних, потопљених лађа и дивних башта, где су цвели чудовишни морски цветови, живела је пуно малих, златних рибица. Најлепша од њих била је Рери. Имала је битко покретно тело, покривено сјајном љуском и црне очи, обичне златном пругом. Била је најживља и највеселија. Становала је у једној старој, испражњеној школици у шуми црвених корала.

Морска бела Морјана, која је о заласку сунца напуштала своју палату, подигнуту на једном малом, усамљеном острву и долазила је на обалу, да слаткишима нахрани своје златне рибице — највише је волела малу, живахну Рери. Забављена на јасушима од морске траве, пољубила је била у једној огромној школици, запрегнута са два дивна дельфина. Пратице су је на њеном путу златне рибице, као златне траке у морским таласима.

Но једно бече Морјана је приметила отсуство своје љубимце. Рери није била међу својим другарицама. Рери је лежала на дну мора у својој ружичастој школици и била је тужна.

Била се забринула за малу Рери и послала је на морско дно њене другарице да је доведу. Но Рери није хтела да дође.

— Како те је била... — рекле су јој другарице, преплашене њеном тврдоглавошћу.

— Нека ме казни... Све ми је једно, јер хоћу да умрем... Није баш тако пријатно бити риба... Видела сам јуче на морској обали једну малу, дивну девојчицу... Имала је дивне ручице, којима је градила од песка палате... Имала је мале ножиче, на којима је трчала тамо, амо... Имала је златне кобуре и хаљинице од црвеног платна и жуте цветове... Ох, што ми се мала девојчица, него риба, која нема ни руку, ни ногу... Која не може трчати по обали, нити правити од песка кућице и палате... Нити носити лепе хаљине од шареног платна. Увек имам то исто, исто одело од љуске, које ми је омрзло... Увек морам становати на морском дну у школици... Не, нећу више да живим... Одлучила сам, да умрем од глади...

Запрепаћене рибице отпловиле су на површину мора и испричале Морјани цео разговор. Морјана се замислила.

— Добро... — рекла је најзад — Нека јој буде по вољи. Заменићу је у малу девојчицу, но мислим, да ће она то једном зажалити...

И учинила је како је рекла. Још пре заласка сунца, морски таласи избацили су на обалу тело мале, дивне девојчице, обучена у кошуљичу од рибљих љуска. То је била Рери, златна рибица.

Пробудила се из сна, протрљала је очи и плеснула је радосно ручицама.

— Ах, колико је пријатно бити девојчица... — викала је са срећом и почела је да трчи по обали тамо, амо, као што је видела од оне мале девојчице. После је градила од песка палате и сабирала је шкољке. Но ускоро сунце је зашло и хладан ветар дувао од мора. Мрак је почео да пада на обалу и Рери је почела да плача од страха, хладноће и глади. Јер Рери је постала људско биће и осећала је хладноћу и страх, као свако друго дете...

Осврнула се по обали. Далеко, далеко, испод огромних стена, обраслих палмама, светлוצао је неки пламичак. Рери је потрчала у том правцу.

Нашла је на малу рибарску колибичу. У прозорима блистала је светлост. Закувала је одлучно на врата. Изашла је једна жена. Кад је угледала Рери, запрепастила се. Дозвала је свога мужа рибара и своју децу. Окупили су се око уплакане Рери и почели су да је испитују. Но њени одговори су их зграњавали. Јер Рери је рекла исти

пу, да је златна рибица и да је до сад становала на дну мора у школици. И да је постала дете, јер је била једну девојчицу и зажелела је, да и она буде људско биће.

— Ево, ову девојчицу сам видела на морској обали... — рекла је радосно, кад је угледала малу рибарећу кћер. И помиловала је по њеној шареној платненој хаљиници.

Рибар и жена су се загледали и сигурни, да се Рери некое изгубила решили су се, да је задрже, док се њени родитељи не јаве. Нахранили су је млеком и погачама и скинули су јој њену кошуљичу од рибље љуске. Дали су јој одело њихове мале ћеркице Катине, и метули су је, са срећом да спава у огроман кревет, заједно са другом децом.

Од тога дана настао је за Рери саевим нов живот. По цео дан играла се са Катиним и њеним братом Јованом на песку и причала њима о лепотама морскога дна. А они су се чудили. Чудили су се и сви рибари из околине и гледали су кошуљичу од рибље љуске и вртили су главами. Чекали су да се неко јави за дете — по што се није јављало.

Године су пролазиле. Рери је порасла и постала дивна девојка. И Катина је била постала велика и удала се за једног младог рибара. Јован је био леп младић и помагао је оцу у плетиву мрежа и лову на рибе. Сви су волели дивну Рери, на којој је она била хладна и никад није нижакога показивала нарочиту љубав. Била је мирна и послушна, али брзо кокетна и бездушна. Волела је само лепе хаљине и огрлице од шареног стакла, које јој је Јован доносио из барови. Кад је море било мирно, она је сатима стајала на обали и гледала у води свој диван лик.

Једнога дана рибарева жена отишла је са Рери у барови. Требаће су да купе за старог рибара и Јована нове мреже и нешто одела. Рери, која се обукла у шарену сукњу и соматско црвено јелече, угледала је толико лепа, да су се сви окретали за њом.

Баш онога дана главном уличом пролазила је у дворским колима краљица мајка са престолонаследником кроз барови. Млади принц угледао је Рери и заљубио се у њу.

Стара краљица позвала је рибарећу жену у дворан. Наредила је такође, да се доведе њена кћи.

Дошле су обе у палату. Рери се понашала, као да је била рођена у дворцу. Краљица зачужена њеним понашањем, почела је да се расипује. И онда је сазнала, да Рери није била дете рибара, него нађено девојче, које су они одгајили.

— Можда у њеним жилама струји принчева крв?... — мислила је краљица гледајући хладну и достојанствену лепоту Рери. И одлучила се, да дозволи своме сину брак са Рери.

Рери је радосно пристала. Није ни знала што оставља старог рибара и његову жену, нити Јована, који ју је толико волео. Отишла је из њихове куће без иједне сузе... Стари су плакали, а Јован је отпловио на морску пучину и никад се није више вратио кући... Отпловио је можда у другу земљу, а можда је и погинуо од туге за незахвалном Рери...

А Рери је постала жена принца. Облачила се у дивне хаљине и металне се у краљевским колима. Али према своме мужу, који је обожавао и према његовој мајци, која је исто тако много волела — Рери је била увек хладна и побучена. Млади принц много је патио. Једном је упитао:

— Ти ме не волиш Рери?... —

Рери се замислила.

— Волиш? Ја не знам, шта је то вољети... — рекла је најзад.

Принц се запрепасти.

— Рери, зар ти срца немаш?... — упитао је тихо и стабио је руку на Рерине

груди. Но у Рериним грудима била је тишина. Ништа није кучало у њеним грудима, јер рибе срца немају... А Рери је била риба...

Принц је позвао докторе. Стари лекари са великим наочарима, дошли су у двор, прегледали су жену младог краља и једногласно су изrekli страшну истину:

Рери није имала срца...

И онда су настали страшни дан за младу принцезу. Њен муж се разболео од брига и отишао је на југ на одморште. Краљица мајка, позвала је жену рибара, да јој још једном исприча, како је нашла дете, и да донесе Рерину кошуљичу.

Разгледали су научњаци кошуљичу од рибље љуске и изјавили су да није била прабљена људским рукама.

Народ се преплашио и огласио је Рери, као чаробницу. И требала је бити изгорена, као што су биле увек изгорене чаробнице без срца на помачи. Затворили су је у мрачну ћелију, дали су јој само мало хлеба и воде, као храну. И Рери је лежала на тврдом каменом поду затвора, и чула је како доприру до њених прозора узбуци разјареног народа. И сетила се мора, своје мале кућице у морској школици, шума од корала и свог безбрижног живота међу другарицама. И заплакала је од туге...

У том тренутку у ћелији појавила се била Морјана. Заграпа је Рери и рекла јој је:

— Боље је, моја мала, за рибице, да живе у хладним морским таласима...

— Ох, да... — одговорила је Рери — и прекланьем те, било, брати ме у море, бићу добра и никад више нећу хтети да постанем нешто друго, него што сам...

Била се замислила и насмејала. А после је додирнула Рерину главу стаблом морске траве. И Рери се пробудила на дну мора између својих малих, беселих другарица. Дочекале су је радосно и питање су за њене доживљаје. Но Рери никад није хтела да прича...

Б. Лехин.

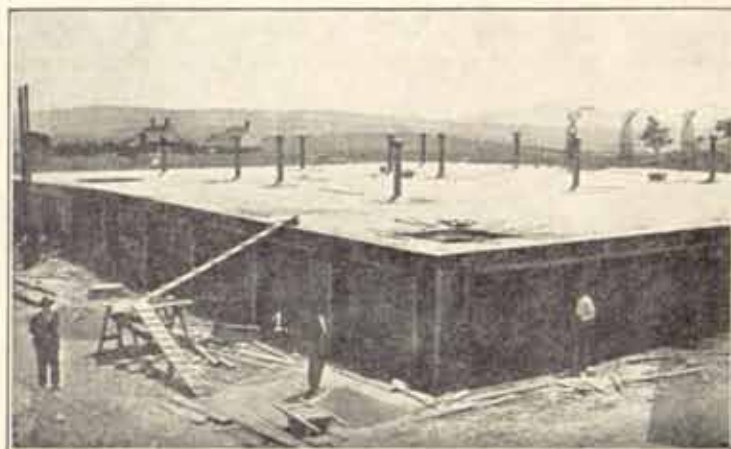
ДЕЧЈА ИГРА НА СУНЦУ

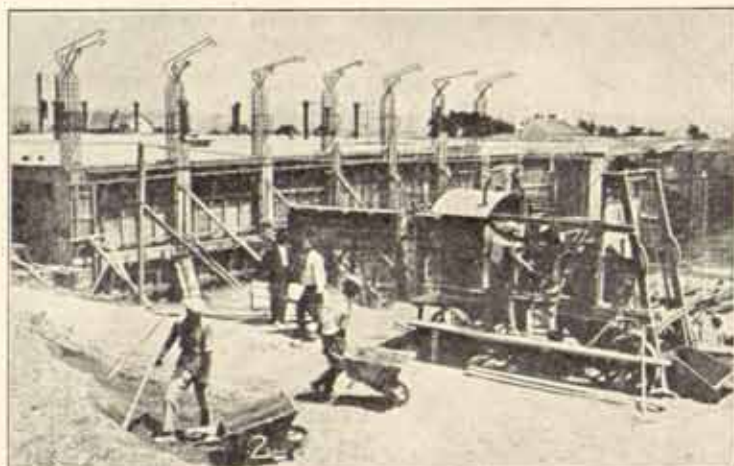
Водоводни резервоар на Дедињу

(Види последњи наш извештај од 27 јула т. г., број 26).

Слика 1. приказује резервоар пијаће воде како је изгледао пре израде асфалтне изолације — снимљено 7. јула т. г. — Изнад горње плоче виде се вентилационе цеви резервоара. У позадини десно је арматура стубова за кров затварачнице, која се налази између резервоара за пијаћу и резервоара за речну воду.

Слика 2. снимљена је 31. августа тек. год., приказује рад на асфалтирању горње плоче резервоара речне воде; са бочних зидова истог још није скинута оплата. Са десне стране види се резервоар пијаће воде, чије је затрпавање земљом већ почело, пошто је асфалтирање и горње плоче и бочних зидова завршено. Део који се види

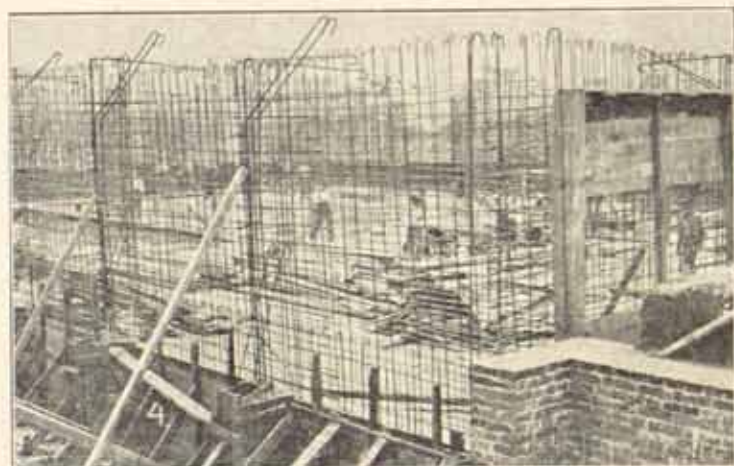
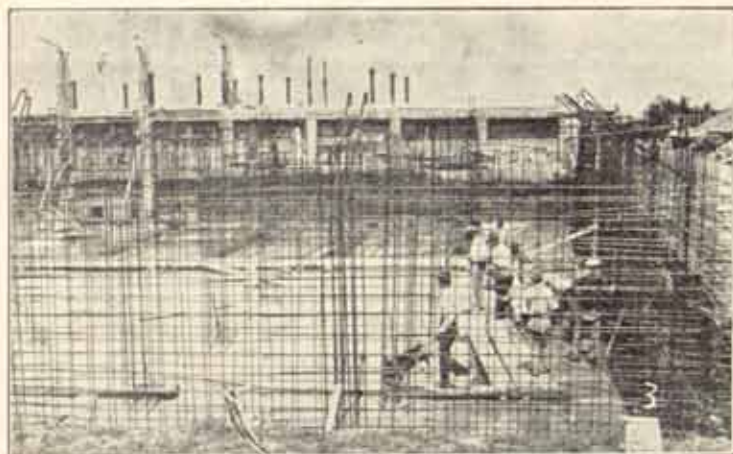

Слика 3. приказује унутрашњост једне од двају комора резервоара пијаће воде, где је оплата скинута, али још нису изведене шикане које ће осигуравати равномерно протицање воде, да се не би устојала у резервоару. По изграђеном преград-

Слика 2. снимљено истог дана, приказује резервоар пијаће воде са стране затварачнице. Асфалтна изолација има за циљ да спречи продирање спољне, теренске воде у резервоару; бочна изолација изводи се

слободан од бочне изолације припада затварачници. Асфалтна изолација има за циљ да спречи продирање спољне, теренске воде у резервоару; бочна изолација изводи се

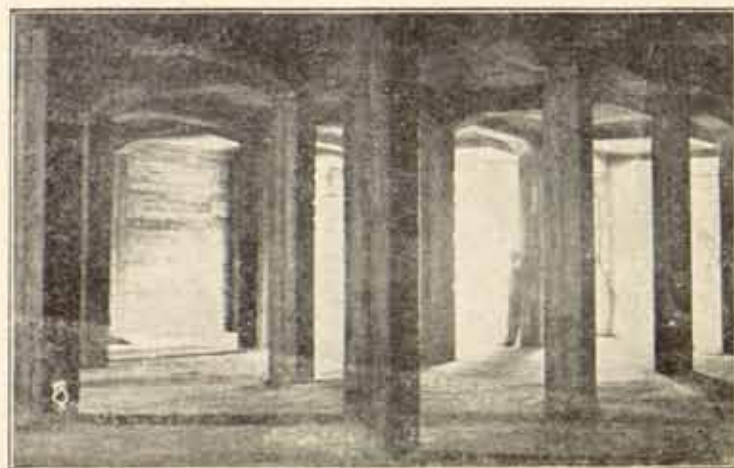
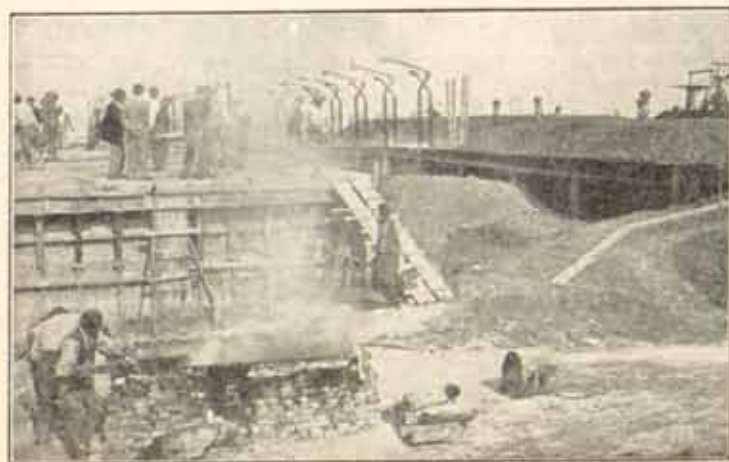
них зидова за шикане, извршене се малтерисање и глатовање унутрашњих површина у резервоару. На тај начин биће грађевин-

Слика 3. и 4. илуструју арматуру бочних зидова резервоара за савску воду. На слици број 3. у позадини види се завршен, али још не асфалтиран резервоар за пијаћу воду.

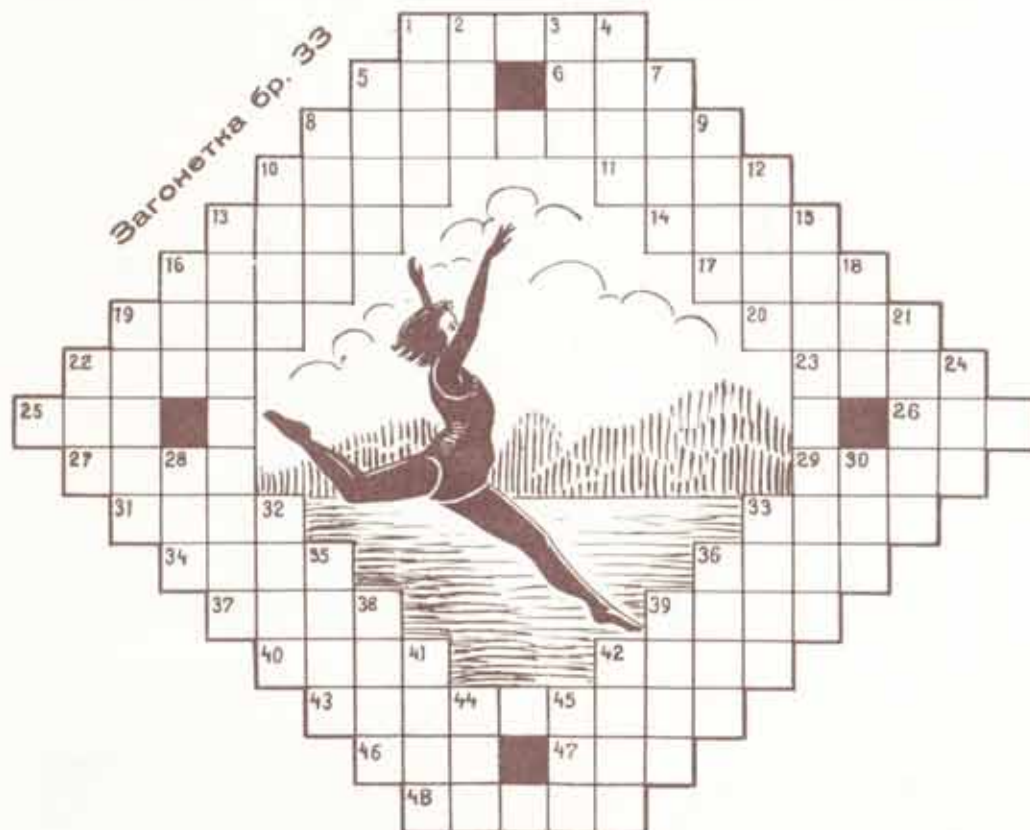
премазом асфалт-битумена у јачини слоја 3 см., док је горња плоча покривена слојем асфалта дебљине 2 см.

ски радови обе половине резервоара за пијаћу воду завршени.

Наградне загонетке „Илустрованог Времена“

Свака наша загонетка биће награђивана са две награде, и да би се оне добиле потребно је да читаоци пошаљу уредништву тачно решену загонетку, а да поред тога назначе колико ће тачних одговора бити. Два тачна одговора који најприближније буду предвидели број тачних одговора биће награђени. Уредништво ће одговоре примати за седам дана од дана изласка листа. Зајаснели одговори неће се узимати у обзир. На коберту треба ставити: Уредништво Илустрованог Времена, и залепити купон који носи број загонетке. Одговори без овог исчека неће се узимати у обзир. Напомињемо да се сваком послатом решењу мора приложити тачна адреса (занимање, место, улица и број куће).

С лева на десно

- 1) врста речних превозних сретстава,
- 5) турска мера,
- 6) затвор,
- 8) држава у Африци,
- 10) титула,
- 11) отплата,
- 13) производ вегетације која цвета,
- 14) врста спортског чамца,
- 16) одушебљење,
- 17) није велики,
- 19) врста доба,
- 20) мрак,
- 22) оно што се оставља за собом,
- 23) боја,
- 25) прождрљивац,
- 26) здраво (латински)
- 27) заменица,
- 29) река у Југославији,
- 31) пркос,
- 33) плажња,
- 34) коралско острво,
- 36) рибар,
- 37) име једног од првих руских кнезова,
- 39) америчка финансијска група која је нашој земљи дала зајам,

- 40) турско купатило,
- 42) неизменично супштање и дизање гласова,
- 43) друштво књижевника, научника и тако даље,
- 46) женско име,
- 47) мушко име,
- 48) мотив у музици,

Одозго на доле:

- 1) врста спортског чамца,
- 2) коњски трп,
- 3) индустријска биљка,
- 4) област старе Грчке,
- 5) врста инсекта,
- 7) светлост,
- 8) јеврејско мушко име,
- 9) делић молекула,
- 10) једно од најбољих дела Кнута Хамсуна,
- 12) занатлиски прибор,
- 13) дела која се узимају од других а издају као своја,
- 15) врста мрамора,
- 16) женско име,
- 18) оно што означава ствар или животињу,
- 19) инсекти,

- 21) провинција у Шпанији,
- 22) патос,
- 24) заменица,
- 28) женско име,
- 30) уметност (латински)
- 32) одело које су носили Римљани,
- 35) скуп разних сокола у извесном месту ради бежбе,
- 35) име војводе из Другог устанка,
- 36) прстен, круг,
- 38) рупа за мртваца,
- 39) надимак Николе Пашића,
- 41) порок,
- 42) жиби у ваздуху,
- 44) поклон,
- 45) месец у години,

Решење загонетке бр. 26

С лева на десно 3) луд, 5) сир, 7) комад, 9) коран, 11) лев, 12) род, 14) лик, 15) дон, 17) муљ, 19) Марат, 21) Јаш, 22) мак, 24) рак, 26) Нерон, 27) Демон, 28) див, 29) Пух, 30) зар, 32) риз, 34) халка, 35) козак, 37) ода, 40) пат, 42) куг, 44) торта, 46) она, 47) кер, 49) топ, 50) око, 52) ено, 53) Габон, 55) око, 57) бок, 58) Аса.

Одозго на доле: 1) рум, 2) мир, 3) лов, 4) дар, 5) сок, 6) рад, 7) кел, 8) дом, 9) кит, 10) ној, 11) лук, 13) дан, 14) лан, 16) нар, 18) Гарибалди, 20) комунизам, 22) мед, 23) кова, 24) реп, 25) кох, 30) зао, 31) река, 32) ров, 33) сат, 36) пук, 38) топ, 39) Ото, 41) оно, 43) тег, 44) тон, 45) ако, 46) ено, 48) Раб, 49) ток, 51) ока, 52) Ева, 54) бој, 56) оса.

Број тачних одговора било је 174. Прву награду, полугодишњу претплату, добила је г-ца Вида М. Поповић — Параћин (178) и другу, тромесечну претплату, добила је г-ца Љубица Мирковић, фризерка — Сремска Митровица (196).

Решење загонетке бр. 27

С лева на десно: 1) вид, 3) ка, 4) из, 6) Саломон, 8) Лада, 9) алас, 11) лава, 12) Атос, 14) сума, 15) авај, 17) бака, 18) амам, 20) пара, 21) „Оган“, 23) река, 24) Омер, 26) крај, 27) дуга, 28) уред, 30) Пиза, 31) ован, 33) пена, 34) орах, 36) мета, 37) Адам, 39) рага, 40) алат, 42) пира, 43) Америка, 44) ам, 45) ка, 46) ада.

Одозго на доле: 1) сала, 2) Дима, 3) када, 5) Зола, 6) Сава, 7) Ната, 8) лама, 10) сова, 11) Лука, 13) само, 14) Сарајево, 16) Јагодина, 17) бакара, 19) мамуза, 20) Перу, 22) нега, 23) рк, 25) Ра, 29) Дора, 30) пета, 32) Нада, 33) нега, 35) хала, 36) Мара, 38) мама, 39) рика, 4) тема, 42) Лика.

Тачних решења је било 164. Према томе, прву награду, полугодишњу претплату, добила г-ца Олга Каневскаја, настав. страних језика, Апатин, Средња 17, (предвидела 165 тачних решења); другу, тромесечну претплату, добила Др. Олга Марковић, Цара Николе II број 20 — Београд. (Предвидела 162 тачних решења).

ИЛУСТРОВАНО ВРЕМЕ излази сваке суботе. — Претплата: за Краљевину Југославију: месечно дин. 17.-, тромесечно дин. 50.-, полугодишње дин. 95.-, годишње дин. 180.-, За иностранство: полугодишње дин. 240.-, годишње дин. 400.-. — Поједини број 5 дин. — Отглас по тарифи. — Рачун код Поштанске Штедионице бр. 52.204. — Редакција и администрација Поешпарска 4-6. — Телефон и телеграми „Илустровано Време“, Београд.

Главни уредник Миливој Предић. — Власник, издавач и штампар, за Штампарско Издавачко Предузеће „Време“ Аки. Друштво Милутин С. Стебановић, Богојабљенска 5

4 поколења ШИХТОВ Јелен-сапун

